

udenlandske regerende fyrstehuse. Den nugældende bestemmelse fritager kun de pågældende for den ved bosættelse eller fast ophold her i riget begrundede, fulde skattepligt, og da det må anses for ganske utænkeligt, at udenlandske statsoverhoveder (hvorved må forstås regerende statsoverhoveder) skulle kunne opfylde betingelserne for fuld skattepligt her i landet, må reglen for deres vedkommende således anses for overflødig. Forsåvidt angår medlemmer af fremmede fyrstehuse har man på baggrund af den ovenfor omtalte indskrænkning med hensyn til den for medlemmerne af det danske kongehus hidtil gældende skattefrihed fundet det urimeligt at opretholde nogen speciel skattefrihed.

Under nr. 3 forefindes reglerne om skattefrihed for fremmede magters herværende diplomatiske og konsulære tjenestemænd. De tilsvarende nugældende regler, der findes i statsskattelovens § 3, nr. 2, går ud på, at gesandter og gesandtskabspersonale er fritaget for skattepligt, bortset fra den begrænsede skattepligt efter § 2, nr. 3, og at det samme gælder konsularembedsmænd, der ikke er danske statsborgere.

Ifølge den nugældende praksis, der er udformet under samarbejde med udenrigsministeriet, og som er lagt så nær op ad den almindelige internationale sædvane som det er anset foreneligt med lovbestemmelsens formulering, fortolkes disse bestemmelser således:

Fuld fritagelse for den ved bosættelse eller fast ophold her i landet begrundede skattepligt indrømmes:

- a) gesandter,
- b) medlemmer af gesandtskabet,
- c) gesandtskabspersonale (kancellister, kontorister, vagtmestre og lign.), der ikke er danske statsborgere,
- d) tyende hos gesandter eller hos medlemmer af gesandtskabet, forsåvidt tyendet ikke er danske statsborgere,
- e) udsendte konsulere samt til sådannes tjenestepersonale hørende konsular tjenestemænd, der er fremmede statsborgere, og som er udsendt af vedkommende land for at forrette tjeneste ved det pågældende konsulat.

Forsåvidt angår danske statsborgere, der er ansat ved herværende fremmede gesandtskaber, har man i praksis indtil den nedenfor nævnte højesteretsdom antaget, at der tilkom dem en begrænset skattefrihed, nemlig med hensyn til den fra gesandtskabet modtagne lønning. Denne praksis beroede i første omgang på en indskrænkende fortolkning af udtrykket „gesandtskabspersonale“ som kun omfattende

fremmede, der er udsendt til at gøre tjeneste ved gesandtskabet her i landet. Når man efter denne begrænsning af det af den fulde skattefrihed omfattede gesandtskabspersonale ikke helt har nægtet de ved gesandtskaberne ansatte danske statsborgere skattefrihed, men har indrømmet dem en begrænset skattefrihed med hensyn til gesandtskabslønnen, har dette alene haft sin grund i hensyntagen til den internationale sædvane, som på dette punkt almindeligvis — men dog ikke overalt — følges.

Ved en højesteretsdom af 13. november 1951 er den nævnte indskrænkende fortolkning imidlertid blevet underkendt, og forholdet er herefter det, at danske statsborgere, ansat ved herværende gesandtskaber, kun er undergivet begrænset skattepligt efter statsskattelovens § 2, nr. 3, og altså er skattefri f. eks. af almindelig formue og formueindtægt. Da dette må forekomme urimeligt, har man i forslaget under nr. 3) b. foreslået den i tidligere praksis fulgte regel lovfæstet, hvorved man, som foran nævnt, er i overensstemmelse med den almindelige internationale sædvane.

Også med hensyn til konsular tjenestemændene er den fulgte praksis udtryk for en vis indsnævrende fortolkning, idet man betragter bestemmelsen som kun omfattende udsendte konsulere og de hos dem ansatte tjenestemænd af fremmed nationalitet, medens valgkonsulere altid anses for skattepligtige efter de almindelige regler, selvom de er fremmede statsborgere. Også ved denne fortolkning må man siges at være i overensstemmelse med fast international sædvane, hvorefter der i det højeste tillægges valgkonsulere en begrænset skattefrihed, nemlig med hensyn til det vederlag, de eventuelt modtager fra vedkommende fremmede stat for bestridelsen af deres hverv og til dækning af de hermed forbundne udgifter. For vort vedkommende har man dog ikke strakt sig længere end til godkendelse af fradragsretten for de med hvervet som valgkonsulere forbundne særlige udgifter, og længere synes der heller ikke at være anledning til at gå.

Efter paragraffens sidste led skal skattefriheden for de under nr. 3) a. og b. nævnte personer kun kunne gøres gældende, så længe tjenesten vedvarer. Reglen skal, forsåvidt angår danske statsborgere, der gør tjeneste ved fremmed magts herværende gesandtskab, gennemføres efter tilsvarende principper som den delvise skattefrihed for danske statsborgere, der af den danske stat er udsendt til tjeneste i udlandet, jfr. § 20, nr. 3, og bemærkningerne hertil. Herudover synes der anledning til, som foreslået, at tage det almindelige forbehold, at skattefriheden kun tilkommer de fremmede repræsentationer i samme omfang som det, hvori tilsva-